

Prelāta vēstule (janvāris 2010)

Savā 2010. gada pirmajā vēstulē Prelāts raksta, ka Kunga piedzimšana mums jaunajā gadā dod jaunu izaicinājumu - atklāt Kristu citiem, būt par Baznīcas mācības tālāknesējiem.

7.12.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Nule aizvadītajās dienās Baznīca mūs ir aicinājusi atkal un atkal mērot ceļu

uz Betlēmi, lai tur pielūgtu Jēzu un Viņam pateiktos. Šajā pirmajā Ziemassvētku laika nedēļā viss griezās ap Viņu. Citas ainā iesaistītās personas – pirmkārt, Marija un Jāzeps – palika otrā plānā, jo galvenais Varonis ir mūsu Kungs, Tēva mūžīgais Dēls - Gaismas no Gaismas, patiess Dievs no patiesa Dieva -, kurš mūsu dēļ un mūsu pestīšanas labad ir tapis patiess Cilvēks. Tagad, uzsākoties jaunam gadam, mēs tiekam aicināti pievērsties pārējiem Ziemassvētku personāžiem: pirmajā vietā ir Jaunava Marija; un kopā ar viņu nedalāmi ar viņu saistītais svētais Jāzeps.

Šodien Marijas, Dieva Mātes, lielajos svētkos, mūsu dvēseles ir apbrīna un prieka pilnas, kad mēs vēršamies ar šo lūgšanu pie mūsu Valdnieces, kas ir visu to žēlastību sakne, ar ko Visvarenais bagātīgi ir apdāvinājis to, kuru Viņš kopš mūžiem tika

izvēlējis par sava Dēla Māti saskaņā
ar cilvēcisko dabu. **Šī iemesla dēļ
viņa ir bezvainīgi ieņemtā,
žēlastību pilnā, jaunava uz mūžu
mūžiem, kas ar miesu un dvēseli
uzņemta Debesīs, kronēta par
visas radības Karalieni, pāri
visiem eņģeļiem un visiem
svētajiem. Lielāks par viņu ir tikai
Dievs.**[1] Tas viss ir Dieva griba, tā
māca Baznīca un tā mēs kristieši
ticam. **Šajā gadījumā nav iespējams
pārspīlēt, rakstīja svētais
Hosemarija. Mēs nekad nespēsim
pietiekami dziļi izprast šo
neaprakstāmo noslēpumu; mēs
nekad nespēsim pietiekoši
pateikties mūsu svētajai Mātei par
to tuvību Vissvētajai Trīsvienībai,
ko mēs caur viņu esam ieguvuši.**[2]

Šodienas svētki mums ir lieliska
iespēja, lai piešķirtu jaunu impulsu
mūsu kā Dieva bērnu attiecībām ar
Jaunavu Mariju un lai pateiktos viņai
par mātišķo aizgādību. Marija mūs

vienmēr ved pie Jēzus, kā tas bija ar tiem Austrumu gudrajiem – trijiem ķēniņiem, kurus zvaigzne pavadīja līdz Betlēmei, lai viņi tur varētu pielūgt jaunpiedzimušo Mesiju. Un kur viņi Viņu atrada? Evaņģēlists Matejs stāsta ar lielu vienkāršību: *Un tie, iegājuši mājā, atrada Bērnus un Viņu māti Mariju; un Viņu, zemē nometušies, pielūdza; un tie, atvēruši savas mantas, upurēja Viņam zeltu, vīraku un mirres.*[3] Vai mēs cenšamies būt tuvāk Marijai, lai pilnīgi piederētu Dievam? Vai ar sirsnību atkārtojam tos vārdus, ko izsacīja mūsu Tēvs: **Dieva Māte un mūsu Māte!**

Šodien sākas Ziemassvētku laika otrā daļa, kuras centrā joprojām ir Jēzus, bet kas mūs tagad iepazīstina arī ar Kunga iemiesošanās un piedzimšanas sekām. Dažādos veidos mums tiek atgādināts, ka Dievs ir pieņēmis mūsu dabu, lai visi vīrieši un visas sievietes kļūtu par Dieva

dēliem un Dieva meitām. Tātad lielais prieks, ko Kunga eņģelis pasludināja ganiem, *notiks visiem laudīm.*[4] Šī vēsts nebija adresēta tikai Izraēļa namam, bet gan visai cilvēcei, kuru Dievs vēlas saaicināt kopā Baznīcā, Kristus mistiskajā Miesā. Praviētis Isajs to tika sludinājis jau vairākus gadsimtus iepriekš, kad viņš rakstīja:*Celies, topi apgaismota! Jo tava gaisma nāk, un Tā Kunga godība uzlec pār tevi. Tik tiešām, tumsība aplāj zemi un dziļa krēsla tautas, bet pār tevi uzlec kā saule Tas Kungs, un Viņa godība parādās pār tevi. Tautas staigās tavā gaismā un ķēniņi tai spožumā, kas uzlēcis pār tevi. Pacel savas acis un skaties visapkārt! Tie visi ir sapulcējušies un nāk pie tevis, tavi dēli nāk no tālienes, un tavas meitas uz rokām atnestas. Kad tu to redzēsi, tad tu starosi priekā, un tava sirds iedrebēsies un atvērsies, jo jūras bagātības virzīsies šurp pie tevis un tautu mantas ieplūdīs tevī. Kamieļu*

*jūklis apklās tevi, jaunie kamieļi no
Midiānas un Ēfas, visi tie nāks no
Sabas, tie atnesīs zeltu un vīraku un
teiks Tā Kunga slavu.[5]*

Šis pravietojums piepildījās, „kad trīs
Gudrie, no tālas zemes aicināti, tika
zvaigznes vadīti, lai atrastu un
pielūgtu debesu un zemes Karali. Šīs
zvaigznes pakļāvība”, raksta Sv.
Leons Lielais, „aicina mūs būt tai
līdzīgiem paklausībā un arī savu
iespēju robežās kļūt par tās
žēlastības kalpotājiem, kas visus
cilvēkus sauc pie Kristus.”[6]

Kunga Parādīšanās svētki ir svētki
visiem cilvēkiem, jo skaidri parāda,
ka visas tautas un nācijas ir aicinātas
būt par daļu no Dieva tautas; un –
neatraujami – tas ir arī aicinājums
kristiešiem, ar kuriem Dievs grib
rēķināties, just atbildību par to, lai
Labā Vēsts tiktu aiznesta līdz visām
zemes robežām. Kā skaidroja Pāvests
Leons Lielais: „Šīs dedzības

iedvesmotiem jums jācenšas būt derīgiem cits citam, lai beigās mirdzētu kā gaismas bērni (sal. *Ef* 5, 8) Dieva valstībā, kuru sasniegsim ar nelokāmu ticību un labiem darbiem.”[7]

„Ir pagājuši divdesmit gadsimti, kopš šis noslēpums ir atklājies un īstenojies Kristū, taču tas vēl nav sasniedzis pilnīgu tā piepildījumu”[8], saka Romas pāvests. Baznīcas misija turpina īstenoties pastāvīgi līdz pat laiku beigām; katrs vēstures laikmets, katra valsts, katra jauna paaudze ir jāved pie Kristus. Parādīšanās aina ir aktuāla vienmēr. Tās priekšā Benedikts XVI jautā: **„Ciktāl Kristus šodien vēl ir „*lumen gentium*”, gaisma tautām? Kādu punktu ir sasniegusi – ja tā var izteikties – šī vispārējā tautu virzīšanās pie Viņa? Vai tā atrodas progresa vai regresa fāzē? Un vēl: Kuri šodien ir Austrumu Gudrie? Kā mēs šodien,**

**domājot par šodienas pasauli,
varam interpretēt šos
noslēpumainos Evaņģēlija
personāžus?”[9]**

Atbilde uz šiem jautājumiem ir katra kristieša rokās. Viss ir atkarīgs no Dieva žēlastības; un vienlaikus viss ir atkarīgs no Kristus sekotāju atsaucības, kuriem jāturpina dzīt tālāk Kunga iezīmētā vāga, kura ir padziļinājusies caur katru ticīgo paaudzi, sākot no Apustuļiem un pirmās stundas sievietēm līdz pat šim laikam. Vai jūs neiepriecina doma, ka, neraugoties uz mūsu personisko vājumu, Kungs rēķinās ar katru no mums, lai Evaņģēlijs tiktu pasludināts līdz visām zemes robežām?

Mūsdienās pastāv aktuāla nepieciešamība izplatīt Kristus doktrīnu jo īpaši atsevišķās sfērās. Pirmām kārtām es domāju par pārvaldes darbiniekiem,

zinātniekiem un pētniekiem, par to profesiju pārstāvjiem, kuri darbojas sabiedriskās domas veidošanas jomā, utt., taču visiem vīriešiem un visām sievietēm – mums visiem –

nepieciešams klausīt Kunga balsi un tai sekot. Tāpēc ir nepieciešams lūgt Dievu – ar pazemību, ar neatlaidību, ar uzticību -, lai Viņš atver prātus un sirdis Viņa gaismai. Tik daudziem cilvēkiem arī šodien ir jāspēj sacīt:

*Mēs redzējām Viņa zvaigzni
austrumos un atnācām Viņu pielūgt.*

[10] Un viņi to darīs, ja mēs, kas ticam Kristum, viņiem tuvosimies ar sirsnīgu, mīlestības un sapratnes piepildītu draudzību, kā arī ar cilvēcisku siltumu, kas spēcināts ar lūgšanām un upuriem, un, ja mēs būsim viņiem pateicīgi par visu labo, ko viņi dara.

Benedikts XVI komentē, ka tas, kas izraisa izbrīnu Gudro reakcijā, ir fakts, ka „**viņi pielūgsmē zemojas vienkārša bērna, kas atrodas**

mātes rokās, priekšā nevis ķēniņa pils greznībā, bet gan Betlēmes ganu būdiņas nabadzībā (sal. *Mt 2, 11*). Kā tas bija iespējams? Kas Austrumu Gudros pārlicināja, ka Bērns bija „Jūdu Ķēniņš” un tautu Karalis? Nav šaubu, ka viņus pārlicināja zvaigznes zīme, kuru viņi tika redzējuši „uzlecam” un kas apstājās precīzi virs tās vietas, kur atradās Bērns (sal. *Mt2, 9*). Taču arī ar zvaigzni nebūtu bijis pietiekami, ja Gudrie nebūtu bijuši cilvēki, kas bija iekšēji atvērti patiesībai. Atšķirībā no ķēniņa Hēroda, kas bija pārņemts no savām interesēm par varu un bagātību, Gudrie bija vērsti uz savu meklējumu mērķi un, kad viņi to atrada, kaut gan viņi bija kulturāli ļaudis, viņi izturējās kā Betlēmes aitu gani: viņi pazina zīmi un pagodināja Bērnus, pasniedzot Viņam dārgas un simboliskas dāvanas, ko bija atnesuši līdzī.[11]

Apdomāsim, ka mūsu Kungs vēršas pie visiem cilvēkiem, lai tie ietu Viņam pretī, lai būtu svēti. Viņš aicina ne tikai Austrumu Gudros Ķēniņus, kas bija gudri un vareni; pirms tam Viņš tika sūtījis pie Betlēmes ganiem nevis zvaigzni, bet vienu no saviem eņģeļiem (sal. Lk2, 9). Taču visiem, bagātiem vai nabagiem, gudriem vai mazāk gudriem, savās dvēselēs jāveicina pazemīga izturēšanās, kas ļaums klausīties un dzirdēt Dieva balsi.[12]

Tas ir katra kristieša, kas vēlas dzīvot saskaņā ar savu aicinājumu, pienākums: atklāt Kristu citiem, būt par Baznīcas mācības tālāknesēju, pirmkārt, ar piemēru, bet arī ar vietā un laikā piemērotu vārdu, jo sevišķi attiecībā uz tēmām, par kurām sabiedrībā tiek daudz diskutēts: cilvēka dzīves cienīšana visās tās fāzēs, pienākums iestāties par to, lai civilīkumi veicinātu un aizsargātu

Radītāja iedibināto ģimenes patieso dabu, kas balstīta uz nesaraujamu vīrieša un sievietes laulību un ir atvērta dzīvībai; tiesības izvēlēties bērnu audzināšanas modeli, kas atbilst katra garīgajiem un morālajiem ideāliem, utt.

Tomēr nedomājiet, ka šis uzdevums ir uzticēts tikai tiem, kas strādā vai darbojas tieši šajās jomās. Kā es nesen pieminēju, pamatojoties uz mūsu Tēva domu gājienu, skaitīšanu sāciet ar vienu, pievienojiet vēl vienu, un vēl... Katra personīgais apustulāts ir ārkārtīgi efektīvs vidē, kurā norisinās viņa parastā ikdienas dzīve. Tāpēc, veicot sirdsapziņas izmeklēšanu, mums rūpīgi jāpārdomā, kā mēs esam palīdzējuši cilvēkiem tuvināties Dievam: kādas lūgšanas, kādus upurus, cik stundas labi padarīta darba mēs esam dāvājuši Dievam, kādas sarunas – mutiskā vai rakstiskā formā kādā no daudzajiem iespējamajiem

komunikācijas veidiem - mums ir bijušas ar mūsu draugiem, radniekiem, kolēģiem un paziņām. Un par šīm svētajām rūpēm mums jārunā personīgās garīgās vadības laikā, lai mums varētu palīdzēt un pamudināt mūsu apustulātā, kas ir katra kristieša pienākums.

Dažas dienas pēc Parādīšanās svētkiem mēs svinam Jēzus kristīšanas svētkus. Ja Mesijas atklāšanās Austrumu Gudrajiem bija kā Dieva vispārējā pestīšanas plāna priekšvēstījums, tad ar Kristību Jordānas upē šis plāns sāk īstenoties. Kā skaidro Baznīcas Tēvi: „Pestītājs ar savas kristības noslēpumu ir svētījis visu avotu ūdeņus.”[13] Kopš tā mirkļa kristības ūdens, pārvērsts par iesvētīšanas instrumentu un zīmi, nes sevī visu grēku piedošanas spēku, ko tam piešķir Vissvētās Trīsvienības piesaukšana.

Kunga Parādīšanās ir daudzšķautnains noslēpums. Liturģija Kristus atklāšanos svin ne tikai sakarā ar parādīšanos trim Ķēniņiem vai ar Viņa kristību Jordānas upē, bet arī Galilejas Kānā, kur Viņš ūdeni pārvērš vīnā. Šajā gadā parastā laika otrās svētdienas Evaņģēlijā tiek izcelts Kristus Mātes tēls.[14] Ar viņas aizbildnību par ļaudīm Marija zināmā veidā „piespiež” Jēzu pasteidzināt Viņa mesiāniskās atklāšanās „stundu”, tā nostiprinot Viņa pirmo mācekļu ticību. Steigsimies pie viņas, lai viņa pamodina arī mūsu ticību apustulisko izaicinājumu – brīnišķīgu izaicinājumu! – priekšā, ar kuriem mēs kristieši sastopamies.

Ieklausīsimies mūsu Tēva padomā:
Brīžos, kad mūsu ticība ir vāja, vērsīsimies pie Marijas. Pateicoties brīnumam, kuru pēc Savas Mātes lūguma Kristus veica kāzās Kānā, Viņa mācekļi ticēja uz Viņu. (Jņ 2,

11) Mūsu Māte vienmēr aizbildina mūs pie sava Dēla, lai Viņš rūpētos par mums mūsu vajadzībās un parādītos mums tādā veidā, ka mēs atzītu: Tu esi Dieva Dēls.

– Mīlais Jēzu, dod man šo ticību, pēc kuras es ilgojos no visas sirds! Vissvētākā Jaunava Marija, mana Māte un mana Valdniece, dari mani īsti ticīgu!

Pēc dažām dienām mēs atkal atzīmēsim svētā Hosemarijas dzimšanas dienu. No cilvēciskā viedokļa ir tikai loģiski, ka mēs vēlamies viņam kaut ko uzdāvināt. Un kas var būt labāka „dāvana” kā vēlēšanās pieaugt mūsu apustuliskajā dedzībā, kas konkrētu darbu veidā parāda mūsu dedzīgo tieksmi glābt dvēseles, ko mūsu sirdīs ir iededzis Jēzus Kristus? Vēlāk, mēneša vidū, būs tradicionālā lūgšanu oktāva par kristiešu vienotību, kas mums dos jaunu

iespēju lūgt Svēto Garu, lai pāvesta Benedikta XVI – un kopā ar viņu visu kristiešu - ekumēniskie centieni dotu vēlamos augļus.

Paldies Dievam, incidents, kas notika Ziemassvētku naktī ar Pāvestu, beidzās bez nopietnām sekām. Raugoties ticības acīm, mums tas jāsaprot kā Providences aicinājums, lai mūsu lūgšanas par Pāvestu būtu pastāvīgākas un intensīvākas.

Mani lūgšanu nodomi joprojām ir daudzskaitlīgi. Būsim cieši vienoti lūgšanās un kopīgos nodomos šajā gadā, kas sākas, lai Dievs dāvā mums caur savas svētās Mātes aizbildniecību visu, ko mēs Viņam lūdzam.

Dažādu iemeslu dēļ pirms dažām dienām es biju devies uz Šveici. Kā vienmēr es ceļoju kopā ar jums visiem. Man bija iespēja lūgties Ainzidelnā, kas ir mariāniska svētvieta, kuru bieži tika apmeklējis

svētais Hosemarija un arī mūsu
mīļais dons Alvaro. Tur es jūsu dzīvi
noliku pie Marijas kājām, lai mēs to
vēlētos un varētu pārveidot par
Dieva Darbu, pastāvīgā sirsnībā
veltījot to Dievam.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,
Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2010. gada 1. janvārī. [1] Sv.
Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr.276.

[2] Turpat.

[3] *Mt* 2, 11.

[4] *Lk* 2, 10.

[5] *Is* 60, 1-6.

[6] Sv.Leons Lielais, Sprediķi par
Parādīšanās svētkiem 3, 5 (PL 54,
244).

[7] Turpat.

[8] Benedikts XVI, Sprediķis Kunga
Parādīšanās lielajos svētkos,
06.01.2007.

[9] Turpat.

[10] *Mt 2, 2.*

[11] Benedikts XVI, Sprediķis Kunga
Parādīšanās lielajos svētkos,
06.01.2007.

[12] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet
garām*, Nr. 33.

[13] Sv. Maksims no Turīnas,
Sprediķis 13A, 3 (CCL 23,46).

[14] Sal. Romas Misāle, parastā laika
otrā svētdiena (C), Evaņģēlijs (Jņ 2
1-11).

[15] Sv. Hosemarija, *Svētais
Rožukronis*, komentārs otrajam
gaismas noslēpumam.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-
vestule-janvaris-2010/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-janvaris-2010/) (7.08.2025)